

Zaterdag

den 17 October.

FRANKFORT, den 14^{den} October.

Van de Servische grenzen wordt den 30sten September het volgende gemeld: Aan alle provinciën van het Ottomaansche rijk zijn uit Constantinopel (en niet van wege den grootvizier, gelijk anders de gewoonte is) bevelen afgezonden, om de vijandelijkheden tegen Rusland te staken, en de Russische natie als vrede met de Porte bevriende te behandelen. Voorts worden de Musselmannen bij een hali-scherif ten ernstigste aangemaand, om in eenstrag met elkanderen te leven, en niet aan vervolging te worden onderworpen, maar in een vreedzaam verkeer met de Christenen, doch de uitsluiting der bescherming der regering genieten, en ongestoord hunne bezigheden zullen kunnen voortzetten. Deze aanspreekving schijnt gedaan te zijn ten gevolge van onderscheidene in Azië gepleegde buitensporigheden, welke men vrees, dat zich in Europa zouden kunnen vernieuwen.

PETERSBURG, den 3^{den} October.

De Couranten dezer hoofdstad beheizen een bericht van den luitenant-generaal *Krassowsky*, bevelhebber der Russische troepen bij Schumla, van den 12^{den} September, hetwelk Zijne Majesteit de Keizer van den opperbevelhebber der 2de armee ontvangen heeft, en waarbij verslag gegeven wordt van de verkenningen, welke het detachement van den luitenant-generaal *Madatow* in den rug der naar Schumla verlegde Turksche troepen gedaan heeft. De bijzonderheden van dit bericht dienen weder ten bewijze, hoe standvastig de dappere Russische krijgshelden in vijands land de behoorlijke krijgstuclit in acht nemen, zich door een ordelijk en zachtzinnig gedrag onderscheiden, en daardoor het vertrouwen der ingezetenen winnen, die onze detachementen met ongeveinsde blijdschap ontvangen, en zich goedwillig aan de grootmoedigheid der overwinnaars overgeven.

Voor Schumla is in de laatste twee weken niets bijzonders voorgevallen. Onze voorste loopgraven en batterijen zijn in zulk eenen staat van verdediging gebragt, dat drie bataljons ze tegen sterke aanvallen verdedigen kunnen. Daarom, zegt de generaal *Krassowsky*, vrees ik niet alleen niets wanneer de troepen van den pacha van Scutari, waarvan de adjudant-generaal *Kaseler* bericht geeft, te Schumla mogen aankomen, maar ik hoop ook in elk geval de overhand over hier te zullen bekomen, en zal alles aanwenden, om den vijand bij voortdoring in het nauw te brengen.

Om in den rug van den vijand verkenningen te doen, en de toevloed van leeftocht uit *Tyrnow* en *Dschumai* naar Schumla af te snijden, trok de luitenant-generaal prins *Madatow* den 6^{den} September uit, en bivouaqueerde bij het dorp *Sujuthu*, van waar hij den volgenden dag naar de dorpen *Hassan-Tershikioi* en *Utjuklar* toog, tusschen welke hij eene positie op den weg naar *Rustschuck* nam.

Hier ontving prins *Madatow* van de ingezetenen stellig bericht, dat uit *Rasgrad* en *Rustschuck* geene transporten naar Schumla op weg waren, en begaf zich derhalve met zijn detachement, in den nacht van den 8sten September, naar het dorp *Kassakioi*, waar hij zich, met zijne troepen, op den kruisweg van *Tyrnow* naar Schumla en *Dschumai* legerde. Al hier angekommen, bemerkte men spoedig transporten, die zich naar Schumla begaven. De strooppartij, welke op dezelve werd afgezonden, verstoofte dadelijk de bedekking en maakte zich meester van een honderdtal voertuigen met beschuit en gerst. Van de daarbij gevangen genomen Turken en Bulgaren vernam de prins, dat er nog transporten in aantocht waren. Hij zond dezelve dadelijk een eskadron husaren te gemoet. Deze vonden op den weg eene menigte in de steek gelatene proviandwagens, die zij vernielden, uit hoofde der onmogelijkheid om dezelve mede te voeren. Te gelijker tijd werd een ander eskadron naar de stad *Dschumai* afgezonden, welker ingezetenen hen op het vriendschappelijkste, met brood en zout, verwelkomden, en terstond afgevaardigden aan den luitenant-generaal prins *Madatow* afzonden, om hem van hunne vreedzame gezindheid en onderworpenheid verzekering te geven. Volgens de verklaring dezer ingezetenen, is sedert den overgang onze troepen over den Balkan, alle gemeenschap en toevoer tusschen *Dschumai* en Schumla gestaakt. Overal langs den weg vertoonden zich de ingezetenen der dorpen, aangemoedigd door het vriendelijke gedrag der onzen, en door de belofte, dat elk, die ongewapend en rustig in zijn huis bleef, niets zou te lijden hebben. Zij boden den prins *Madatow* brood, zout en vruchten aan, en bragten de voortbrengselen hunner nijverheid, om ze tegen billijke prijzen te verkoopen. Het vertrouwen der ingezetenen ging zoo

ver, dat zij gedurende het heen- en wedertrekken van ons detachement, hunne kinderen rustig langs den weg lieten weiden, en verzekerden, dat zij het veld dat zij de Russen hadden leeren kennen, hunne producten tot in ons leger ter verkoop zouden brengen.

Na afloop der expeditie, trok de luitenant-generaal prins *Madatow* den 12^{den} September terug en kwam den 12^{den} September weder in de legerplaats.

Deze verkenning werden 97 man Turken en Bulgaren, die de transporten naar Schumla brengen zouden, krijsgeslagen gemaakt, ongeveer 3000 man, zoo als de Russen ze met hunne hand gewonden, die totogt werd gedeeltelijk onder de manschap verdeeld, gedeeltelijk vernield, en voorts nog een grooter voorraad, op de eigen voertuigen, die in de legerplaats gebragt.

ODESSA, den 26sten September.

De Courant dezer stad meldt heden nader, dat de vrede met Turkije gesloten is, en maakt bij deze gelegenheid de volgende aanmerkingen, welke voornamelijk tegen de Engelache dagbladen schijnen gericht te zijn: « De vrede, welke te Adrianopel gesloten is, zegt de Courant, en de daarmede gepaarde omstandigheden zijn het laatste en beste antwoord op alle aanmerkingen en uitvalen van buitenlandsche dagbladen, waarvan wij reeds meermalen melding hebben gemaakt. Het is nog geen zes weken geleden, dat deze groote staatkundigen aan onze overwinningen en aan den voor ons gelukkigen uitslag van den oorlog twiifelden. De overtocht over den Balkan bragt hen in verbazing; maar desniettemin zouden, naar hunne meening, onze troepen in de bevolking van Romanie, ondersteund door natuurlijke hinderpalen, door de verdedigingsmiddelen van Adrianopel, en inzonderheid door het heldhaftig karakter van den Sultan, eenen onoverwinnelijken tegenstand vinden. — In Azië, waar had de generaal *Paskewitsch* eenen schoonen veldtocht gemaakt, doch die was, zeiden zij, eerder als eene afwending, dan als een regstreekschen aanval op het Turksche rijk te beschouwen, en de generaal zou ook niet verder dan tot *Erzerum* kunnen doordringen. Bovendien zou de pest, welke te Odessa was ontstaan, de bewegingen van den generaal *Diebitsch* streamen, daar ze hem van de levensmiddelen beroofde, welke hij alleen van daar ontvangen kon. Terwijl deze bezwaren schreven, trokken onze dappere troepen voorwaarts; *Erzerum*, de hoofdstad van Aziatisch Turkije, bevond zich in onze handen, en de troepen, welke ze verdedigen zonden, gaven zich krijsgeslagenen, zonder te vechten. In Europa ging het nog sneller; *Adrianopel*, de hoofdstad der Ottomanen in den tijd van hunne grootste luister, ontving ons meer als vrienden dan als vijanden; de Turksche troepen legden de wapens neder, en verzochten naar hunne dorpen te mogen terugkeeren, om zich als te midden van den vrede met den landbouw bezig te houden. Wat de verzending van levensmiddelen van Odessa betreft; deze werd daareven mij opgeschort, als in onze overige havens. De armee werd steeds overvloedig van het noodige voorzien. Reeds wapperden onze vanden bijna onder de muren van Konstantinopel, toen op dringend verzoek des vijands, de troepen order ontvingen om halt te maken. De Sultan gaf zich over aan de grootmoedigheid van den Keizer, en na een korte handeling van tien dagen, maakte de vrede een einde aan onze krijsgeslagen en overwinningen. Europa zal het gedenken, dat de *Porte* haar tegenwoordig aanwezigen aan de gematigdheid van onzen grootmoedigen monarch verschuldigd is. Slechts van onse armee hing het af, om nog 4 dagen voort te trekken (want van vechten was geene reden meer) en dan uit te roepen: *Het rijk der Ottomanen heeft opgehouden te bestaan.* »

NAPELS, den 29sten September.

Hunne Majesteiten de Koning en de Koningin zullen Hoogstderzelver dochter naar Madrid verzellen. Aldaar zal haar huwelijk met *Z. M.* den Koning van Spanje kerkelijk voltrokken worden.

Gedurende de afwezigheid des Konings, is de erfprins met de regering belast, onder den titel van *vicaris-generaal*.

GRAVENHAGE, den 13^{den} October.

Zoo men verzekert, zal een der afgevaardigden van Zuidbrabant, in de op handen zijnde zitting van de Staten-Generaal, een voorstel betrekkelijk de conflicten doen.

— Men schrijft uit Brussel, dat de aartsbischop van Mechelen zoodanig onledig houdt met, in overeenstemming met de voorzitter van den Heiligen Stoel en van den Koning, een plan van organisatie voor zijn aartsbisdom.

te ontwerpen, ten einde aan de geestelijke studien een nieuw leven bij te zetten.

— In de afgelopen maand is te Keulen een werk, groot 352 bladzijden, in de Duitse taal in het licht verscheen, getiteld: *Über die Freiheit van het onderwijs, bijzonder met betrekking tot het Koninkrijk der Nederlanden en de tegenwoordige oppositie in hetzelfde*. (*Die Freiheit des Unterrichts, mit besonderer Rücksicht auf das Königreich der Niederlande und die gegenwärtige Opposition in demselben*) Dit geschrift, hetwelk, gelijk uit de voorrede blijkt, reeds in den vorigen winter, is opgesteld, doch welks openbaarmaking, uit hoofde van omstandigheden van verschillende aard, is vertraagd geworden, behandelt dit gewichtige onderwerp uit een staat- en geschiedkundig oogpunt. Hetzelve levert een statistiek overzicht van het openbare onderwijs op verschillende tijdpunten en bij verschillende volken, en bevat eene nauwkeurige mededeeling van hetgeen vroeger dienaangaande in de Nederlanden bestond, en van hetgeen door de pogingen van de tegenwoordige regering in de laatste 16 jaren is tot stand gekomen. De vorderingen der oppositie zijn op eene behoorlijke wijs daarin toegelicht. Eene reeks van gewichtige officiële stukken, welke hiertoe betrekking hebben, komen als bijlagen voor.

— Het verdient opmerking in de tegenwoordige omstandigheden, dat onderscheidene jonge lieden uit de Franche stad Thionville, door hunne ouders naar het athenaeum te Luxemburg gezonden zijn, met vreeze, naar men verzekert, voor de leerstellingen der jezuiten.

ARNHEM, den 16den October.

In onze courant van 29. April 1828 n°. 52, deelden wij zekere particuliere berigten van Batavia mede, volgens welke het onverwacht schorsen van den toenmaligen resident van Sourakarta in deszelfs hooge bediening, zoo men zeide, zoude hebben moeten worden toegeschreven aan onsoorloofde en eigenbaatzuchtige daden, door hem zullende zijn gepleegd. Sedert hebben wij uit de courant van Java van 26. Maart 1829 n°. 37 gezien, dat deze zelve resident van Sourakarta tot resident ter Westkust van Sumatra is benoemd. Uit deze nieuwe aanstelling meenen wij te mogen besluiten, dat de straks genoemde berigten niet juist, of de bronnen uit welke dezelve geput werden, niet echt zijn geweest: dit wordt ons door andere particuliere berigten stellig verzekerd. Het blijft ons onbekend, welke de ware reden van de voormelde schorsing van den genoemden Ambtenaar is geweest; maar wij deelen gaarne mede, dat, volgens de laatstgenoemde particuliere berigten, dat gebeurde alleen voor het werk van kundevrijigen moet worden gehouden; en de uitslag van het ingestelde onderzoek heeft gestrekt, om de handelingen van dezen Ambtenaar in een gunstig daglicht te plaatsen, en hem volkomen in zijne eer te doen herstellen: en wij voegen er bij, dat de weder aanstelling van dezen Ambtenaar in een niet minder gewichtigen post voor ons ten bewijze verstrekt van de echtheid dezer laatste berigten.

Mengelwerk.

ONTWERP VAN AANSPRAAK VOOR DEN COURRIER DES PAYS BAS, AAN DE ZUIDEELYKE AFGEVAARDIGDEN DER TWEEDE KAMER VAN DE STATEN-GENERAAL, BY DE OPENING DER ZITTING VAN 1829—1830. (1)

Wetgevers des Volks! Zoo is dan voor België het tijdstip daar, waarop het zal beslist worden, of wij nog langer slaven, ilotet, parriads zullen zijn, veracht, verschopt, vertrapt door een' hoop lage dienaren der tiranij, dan of wij weder in het genot onzer onverjaarde regten, vrijheid van den mensch en burger, vrijheid van godsdienst, onderwijs en taal terug zullen treden. Geheel de natie, en wij vooral, hare tolken, hebben in dezen nitersten nood het oog alleen op u gevestigd. Stelt ons niet te leur in onze grootsche verwachtingen, waaraan gij zoo moeijelijk zult kunnen voldoen, en die gij althans nimmer zult kunnen overtreffen. Laat gij u deze gelegenheid ontglippen, om iets goeds en groots te stichten, dan is de natie, dan zijn wij voor altijd verloren!

Wetgevers, zullen u ter behandeling worden aangeboden; uwe taak is dus allergeewigtigst.

In de allereerste plaats moet de aanspraak der ministers; door den mond des Konings, die eigenlijk toch niets meer is dan hun werktuig, uwe aandacht bezig houden. Geene zinswede, geen woord, of het moet met onopzettige zorgvuldigheid gewogen worden. Gij kent hunnen altijd listigen, leugentachtigen aard. Wanneer zij vleijen, beloven, tot eendracht en gematigdheid in het behandelen van zaken vermanen, dan zijn zij het minst te vertrouwen, dan hoort gij het fluitje van den vogelaar. Hoe meer zij van het heil des vaderlands spreken, hoe meer hunne boosheid het zoekt te bederven. Reeds hunne eerste taal zal u doen zien, hoe weinig gij van hen te verwachten hebt. Spaart hen niet in het antwoord,

(1) Steller dezes, een ijverig lezer van den *Courrier des Pays-Bas*, en daardoor met diens geest vertrouwd geworden, wenscht zijnen landgenooten, bij voorraad reeds, een proefje te geven van hetgeen, waarop zij weldra, tot zat wordens toe, zullen ontwaard worden.

dat gij hun geven zult; krachtig, stout, dreigende zelfs, zij uwe taal. Wat ons betreft, wij zullen, even als in het vorige jaar, ons niet ontzien, op elk woord hunner aanspraak onze aanmerkingen mede te deelen; wij zullen hen weder als de ergste booswichten, bij wien niets heilig is, afschelden; aan onze medewerking zal het u, reeds dadelijk bij het openen der zittingen, niet ontbreken.

Wat vooral uwe aandacht zal moeten bezig houden, is de vrijheid van het onderwijs. Niet, dat wij daarin zoo veel belang stellen; niet, omdat wij niet voorzien, dat de jezuit van die vrijheid het ergerlijkst misbruik zal maken; maar omdat wij nu eenmaal tot het verbond behooren, of liever nog, om te meer aan onzen wraaklust bot te vieren. Beziet u des de geest van LOYOLA, wanneer gij over dit onderwerp zult raadplegen. Vrijheid, algeheele vrijheid van onderwijs, is het, die wij voor onze bondgenooten begeeren. Geene beperkingen hoegenaamd, hoe nuttig die ook zijn mogen, al moest ook de beestachtigste domheid terugkeeren, al moesten wij ook de spot worden der verlichte natien, die ons oprichten, geene beperkingen. Weg met het tirannieke monopolie, dat wij wel eer toejuichten en hielpen vestigen! Geen opzigt langer over de onderwijzers. Zij mogen zoo dom, zoo bijgeloovig, zoo anticonstitutioneel, zoo slecht zijn, als zij willen; wij betrouwen aan hunne zorg de kinderen der natie, met wie zij mogen omspringen naar welgevallen. Den onwetenden ouderen moet het regt niet ontnomen worden, hunne kinderen te laten bederven. — De minister van binnenlandsche zaken zal zijne dubbelzinnige wet verdedigen; gij zult u wel wachten, zijne honigzoete taal eens vertrouwen te schenken. Gij kent hem te wel, om niet te weten, dat hij tot langen wederstand niet berekend is. Zijne eerste woorden zullen, als naar gewoonte, moed verloozen; maar de volgende reeds zullen door twee tegenstand, zwakheid en vrees verraden. Met hem hebt gij gemakkelijk spel. Hebben wij hem reeds zoo menigmaal doen sidderen, hebben wij hem tot het aan nemen der jongste maatregelen genoodzaakt, wat zult gij niet vermogen?

Het tien- en eenjarig budget is mede een onderwerp, uwer honderdvoudige belangstelling waardig. Wacht u, wacht u, — wij bezwaren het u niet van beide goed te keuren. Door dit te doen, ware al onze hoop op herstel onzer grieven verloren. Dan mistet gij het wapen, waardoor gij tot hier toe zoo veel hebt uitgerigt, het gouvernement zijne jongste inwilligingen afdwongt, en ons reeds het vorige jaar de wet op de draagverschaftet, waarvan wij een zoo edel gebruik maken. Bemoet u nimmer met berekeningen, met cijfers; laat zulks den Hollanderen over, die anders eens mogten rappen van het gene hunne provincien mede hebben dan de onze; zonder veer na te denken, te spreken, of te wederleggen, keurt gij alleenlijk af. Kunt gij echter een woordje inbrengen over de *Benjamins* van het Noorden, de Hollandache ambtenaren; zulks kan geen kwaad. De voorgeslagene verminderingen moeten u niet weerhouden, uwe stem te weigeren; ook deze zijn listen om u uit uwe sterkte te jagen, en anders niet. Het gouvernement moet in de niterste verlegenheid gebracht en al zoo tot alle inwilligingen genoodzaakt worden, zoo dat het eindelijk niet meer dan een werking zij, waardoor de natie, dat is wij, handelen. Zoo lang GOBBELSCHROY, die den jezuiten, zoo lang VAN MAANEN, die ons zoo hatelijk is, niet van hunne troonen geschopt zijn, moet gij het bestuur niet vertrouwen, en dus ook niets inwilligen. Het budget alleen stelt u in staat, den Koning te dwingen, hen af te zetten, en zich ter bekoming van andere ministers, bij ons bureau te adresseren. Ontste liever eene algemeene verbittering tegen u, ga liever alles te gronde, dan dat gij door de goedkeuring der begrooting de zaak des volks zoudt versraden.

Vooraf vergeet den doorluchtigen gevangenen niet in zijne ketenen, den eenigen DE PÖRTER, het slagtoffer van VAN MAANEN despotisme. Hebt gij al, op onzen oproep, uwe beuzen niet wijd genoeg geopend, om de boete te betalen, waartoe hij veroordeeld is; opent ten minste uwe oorden, om voor hem te spreken. Hier vertoon zich uwe wel sprekenheid in al hare kracht. Maakt zijn lieden af met de meest afzigtelijke vergen. Verwint niet, hem als den schranderen, onbaatzuchtigen en onbesorglijken bij uwe handelingen af te maken. Gij weet, wat hij nog in zijnen kerker voor zijn vaderland gedaan en geschreven heeft. Niet dat gij zijne vrijheid als eene gunst moet begeren; maar eischen, eischen moet gij haar. Gij hebt hier met een onverzettelijken vijand, met VAN MAANEN, te doen, die zelfs den dood niet schijnt te yretzen; maar houdt de piet te min vol: DE PÖRTER moet aan u alleen zijne verlossing te danken hebben. — En kunt gij nog een donderend woord doen hooren, over het onrecht, aan de zielen FONTAN gepleegd, gij zult u des te vergaestelijker bij ons maken; die hem, dadelijk bij zijne aankomst, in onzen kring opnamen, wel verhoord, dat eens pen, zoo scherp als de zwaai, dat een man, die gewaagd heeft, het gezag zijns Konings zoo stout aan te randen, dat uitnemend zou te stade komen. Handhaaft het regt der yrecedenten; wij hebben dit, wel is waar, ten opzichte der Duitche professoren, en onze academies, door hen op allerlei wijze te hoonen en het leven te verbitteren, eenigzins geschonden; doch dit waren ook maar Duitchers, en bovendien werktuigen van het afrijpselijk monopolie.

Vergeet uwe ook onze geliefde Fransche taal niet, welker volkomene

emancipatie wij ten dringendste van u eischen. Hetgene wij het gouvernemen aan vankelijk afdwongen, beteekent niets. Wij willen haar hersteld zien in onze pleetzelen; wij willen Franschen zijn ook in de taal, gelijk wij het zijn in denkwijze, letterkundige studien en zeden. Ga vooral, edele man, die uwe verachting voor de Nederlandsche taal zoog geestig weet uit te drukken, uw pligt is het, hier aan de spits te treden. Men, vertegenwoordigers van het zuiden! geen oogenblik zult gij aan onze strenge opmerkzaamheid ontglippen. Elke uwer achtsden zullen wij met fortvaldigheid nagaan. Wee den genen, die het, bestaat, tegen onzen wil te handelen. De geest onzer pen ligt gereed, om een elk te treffen, die de zaak der natie, dat is, de onze, zou wagen te verraden. Gij kent ons groot vermogen; weest, hoe wij niemand sparen, wets ontzien; wacht u, onze woede te tergen! Die niet medewerkt, wij zullen hem als een' servil, ministerien, lagen belangzoeker, als een' verrader brandmerken. Wij zullen ons niet ontzien, hem in zijne persoonlijke betrekkingen en zedelijke hoedanigheden aan te randen. Ten prijs zullen wij hem geven aan de bespotting, aan de wraak der natie. Zijne herkingen zullen wij immer tegenwerken. Geen beroep op geweten, geen hand op het hart, geene redenen, hoe overtuigende, kunnen ons verminderen: onze wil alleen moet geschieden.

Aan aanmoediging van onzen kant zal het u, echte zonen van België! niet ontbreken, ofschoon wij ditmaal, helaas! verre van het tooneel der handelingen verwijderd zijn, en, door een luidruchtig handgeklap van de tribunen, uw pogingen niet kunnen ondersteunen; wij zullen doen, wat in ons vermogen is. De redenen der Hollanders en dergenen, die met hen treden, zullen wij in een belageblijvend plaatsen; de uwe, daarente, als zeldzame proeven van geroemd verstand, welsprekendheid en vaderlandliefde aanvoeren. Overloopen zullen onze bladen van uwen lof, op welken wij weten dat vele hoogen prijs stellen. Ziet, reeds hebben wij onze correspondenten in Frankrijk, die zorgen zullen, dat de artikelen, die wij hun, vervuld aan tiven niet, toezenden, in de bladen van dat land worden opgenomen. Nog eens, rekent op onze ondersteuning en die onzer ambgenooten, de *Belge, Catholique, Courrier de la Meuse, Politique* enz. Geene middelen zullen ons en hua te onheilgen zins, mits maar de zaak van het bondgenootschap zeeviere. Honderden petitiën zullen wij u weldra toezenden, tot welker tekening wij, even als in het vorige jaar, de onnoozele gemeente wel zullen weten over te hven.

Slaat dan moedig op uwen poat, afgevaardigden van het zuiden! Grooten tegenstand zult gij in de stijve Hollanders ontmoeten, wier slaafschte afhankelijkheid van het ministerie gij kent, en die geene de pinste denkbeelden van burgerlijke vrijheid hebben, even min als hunne vaderen. Laat u door geene redenen, hoe geldig zij overigens ook zijn mogen, immer tot overtuiging brengen; want den loggen bewoner der droppige moerassen van het noorden komt deze eer niet toe. Ter hunner wederlegging kan het u aan geene denkbeelden noch woorden ontbreken. Verlangt gij drogredeenen: de schriften van LOYOLA's dienaren zullen ze u in overvloed verschaffen; wenscht gij brommende taal, groote woorden: ziet, de redevermogens uit de Fransche omwenteling zullen ze u bij menige aanbieden. Bekreunt u aan niets, dan alleen aan de goedkeuring der natie, of liever van ons hare tolken. Eereposten en bedieningen mogen u at, ter vergelding van uwen ijver, niet te benst vallen. Het ridderkruis moet u al niet verdraken, de medaille der *Legion d'honneur* (het voor u gereed), met haar zullen wij uwe hoede beoeden, terwijl u, bovendien, bij het eindigen der zittingen, *serenades* en vaderlandsehe bankets verbeiden, en gij zeker zijt, in onze gunst te deelen, en door onzen invloed verkozen te worden.

GENEESKUNDE.

1. Een geneesheer verzoekt ons, eenige aanmerkingen te plaatsen op de mededeeling van den Ouden van het Meer, in ons Nummer van den 8sten October II. Wij doen dit met weglating van de inleiding en het slot; als, met ons inzien, voortgevloeid uit eene verkeerde voorstelling der bedoelingen van den Ouden. De aanmerkingen zijn de volgende:

1. De leer van BROUSSAIS verdient, ofschoon ook nog geen volmaakt stempel hevallende, niet bespot te worden: getuigen allen, die in den geest van professor B. handelen. Men leze slechts de *introduction* op de *dictionnaire de Medecine et chirurgie pratiques*, Brusselsche uitgave, p. 12. De Ouden zal mogelijk zeggen, dat dit een Fransch boek, en dus een vod is, en dit leidt mij tot eene tweede aanmerking.

2. De Fransche natie levert, vooral in de geneeskundige wetenschappen, te veel geeds, zelfs te veel nitmuntends, op, om uitgescholden te worden: zoo als, onder zoo vele werken van den eersten rang, ook deze zeldse dictionnaire, oorspronkelijk van *Paris* — dat meesterstuk van praktische geleerdheid, waarvan alle artikelen niet alleen door de schrijvers ter hunner verantwoordelijkheid onderteekend zijn, maar waaronder men ook namen van mannen vindt, die de nchtig en de dankbaarheid van alle natien verdienen en ook, zelfs door ridder-ordes aangewezen, bezitten, overvloedig bewijst.

3. De physiologische geneeskundigen (Broussainanen) bezoeken niet, even als docter WIND, slechts *terloops* hunne lijdens noch schrijven in alle gevallen bloedzuigers voor. De physiologische geneeskunde onderscheidt zich voornamelijk daardoor, dat zij het idiopathisch-zieke orgaan *naamloos* opspoort, op hetzelfde, als *fociis morbi*, zoo direkt mogelijk werkt, en daardoor de sympathische ziekten, als van zelve, geneest. Een physiologische geneesheer zal dus *duizelingen* scheppen, of bij de hier werkelijk bestaande, daar de onderhavige ziekte, bij de ouden galachtigheid, bij de nieuwen gastritis genaamd, in de boven buik ingewanden huisvestte, bloedzuigers aan het hoofd, (daar is bloedzuigers alleen tegen *duizelingen* moeten dienen, bezigt ik, dat het hoofd het aan *mierre* beduide *waar was*) maar op de *madagistrick* zellen: daar de leer van BROUSSAIS, al hadde zij anders ook niets goets, zoo veel licht verspreidt over de sympathieën, vooral tusschen hoofd- en buiksinne wanden. Zoo dat die docter WIND niets van de leer van BROUSSAIS schijnt te kennen en dus een welverdiend pak krijgt.

4. Die meester vroec echter doet ook wel, om zoo spoedig zijne toevlugt tot professor B. te nemen: want het voorschrijven van een' eenvoudig losmakend vomitief in galachtigheid is eene tweeledige zonde tegen zijne geprefereerde geneeswijze, de *methodis gastrica*.

a. De *medicus gastricus*, toch maakt de kwade stoffen eerst los, en gaat daarna aan het evacueren: hij schrijft dus nooit (indien hij rationeel handele) een *losmakend vomitief*, of *losmakende purgatie* in eene flesch enz. voor.

b. De kwade stoffen losgemaakt hebbende, onderzoekt hij of dezelve naar boven of naar beneden willen, geeft *pro re nata*, om de pogingen der natuur te ondersteunen, of een vomitief, of eene purgatie, en rekent het de natuur violeren wanneer men, zonder deze indicatie, van vomitiven of purgatiën stokpaardjes make.

Het zijt er dus met de kwade van den nederigen meester niet beter uit dan met die van den winderigen doctor.

GESCHIEDKUNDIGE HERINNERINGEN.

Den 16den October 1521 werd er een verbond van drie jaren tusschen drie *Zwitsersehe* kantons gesloten.

Den 16den dito 1673 had de oorlogs-verklaring van Spanje aan Frankrijk plaats.

Den 16den dito 1722 stierf de Nederlandsche dichter DANIEL WILLINK.

Den 17den dito 1299 werd het verbond van *Avennes* met eenige steden gesloten.

Den 17den dito 1299 stierf PHILIPPUS SIDNEY, gouverneur van *Vlissingen* aan zijne wonden.

ARNHEM, den 16den October.

Het water is hoog in den *Rijn* aan de Paal;

Den 15 Oct. 4 El 5 Palm 5 Duim; gewassen o D., gevallen o D

Den 16 dito 4 El 5 Palm 5 Duim; gewassen o D., gevallen o D

† † † Het GEMEENTE-BESTUUR van
† † APELDOORN noodigt bij deze uit allen, welke
† genegen mogten zijn, naar de in het Kerspel *Apeldoorn*
open gevallen VROEDVROUWEN PLAATS te
dingen, om zich in persoon of met vrachtvrije brieven voor den 1sten
November 1829, bij gezegd Bestuur aan te melden, onder overlegging
der bewijzen van afgelegd Examen, kunde en goed gedrag; zijnde het
vast jaarlijksch traktement uit de Gemeente-Kas f 80.

§ § § BESTUURDEREN van het voortgezet onder-
§ § wij, hetwelk van wege het Arnhemse Departement der
§ Maatschappij: tot Nut van 't Algemeen kosteloos gegeven
wordt, berijpen aan alle jonge HANDWERKSLIEDEN,
die de Scholen verlaten hebben, en het aldaar aangeleerde wenschen te
onderhouden en uit te breiden, door aan dit onderwijs deel te nemen;
dat er eerdaags eenige plaatsen bij deze Inrigting zullen openkomen, en
noodigst hen uit, om zich, ter vervulling derzelve, bij eenen der Onder-
geteekende Bestuurderen te voegen.

A. BOONZAIR Az., Voorzitter, A. PRINS,
W. APPEL, N. v. CALLEGOED en C. J. DE
JONG Secretaris.

§ § § Men is voornemens om op Maandag den 6sten October
§ § 1829, des avonds ten zes ure, in het Logement *Aet*
§ *Zwijnshoofd*, te Arnhem, bij toelag, ten overstaan
van den Notaris Mr. GERARD VAN ECK, te Arnhem,
in het openbaar te veilen:

1. Eene HOFSTEDE, bekend onder den naam van den
Hartog van Gelder, gelegen onder en nabij Arnhem, ten zu-
den van den Velschen Straatweg, bestaande uit eene BOE-
RENWONING, waaraan eene HEERENKAM-
MER, eene groote TABAKSSCHUUR, eenen
TUIN en ongeveer 2 Banders en 56 Roeden BOUW- en
TABAKSLAND, met de daarbij behoovende BOOM-
GEWASSEN en HEGGEN, alles aan elkander en
ompaald ten Noorden eene beek, ten Oosten en Zuiden den Heer
VAN KESTEREN en eenen weg, en ten Westen
eenen weg.

Ingezet f 6427 —
2. Ongeveer 2 Banders en 84 Roeden WEILAND, genaamd
de Langekamp, in de nabijheid van het eerste perceel, onder
Arnhem, in het Arnhemse Broek gelegen, en ompaald ten
Noorden eenen weg, ten Oosten de Erven van den Heer G.
MOS, ten Zuiden den Weteringswal en ten Westen den Heer
BARON VAN PALLANDT.

Ingezet f 2695 —
De beide voorschreven percelen zijn in *maxim* ingezet
op f 9527 —

De Veiling-Condition en bewijzen van eigen-
dom zullen, ten kantore van den voornoemden
Notaris kunnen gelezen worden, en ter aan-
wijzing en bezigtiging vervoege men zich bij den
bewoner JACOBUS RYNDERS

† † † Ten overstaan van den Notaris, KETJEN, zal men
† † op Dingsdag den 20sten October 1829, 's voormiddags ten
† 11 ure, in het Heeren Logement te Doesborgh, sinaal
verkoopen: de volgende, op den 6den dier maand voorlopig geveilde
GOEDEREN, als:

1. Eene WEIDE, met eenig BOUWLAND, de
Hermesmaat, onder *Dreht*, nabij de stad Doesborgh, groot
7 banders. Ingezet op f 4310.00
2. De WEIDE, het *Krom Oirslag*, in het *Zevenaarsche*
Braek, bij de *Zweckhorst*, groot 6 banders en 38 Nederlandsche
roeden.

† † † Op Dingsdag den 6den October 1829, des voormiddags tien
† † ure, zullen, binnen Doesborgh, in het Heeren Loge-
† ment, publiek geveild en 14 dagen daarna en dus op den
26sten dier maand, sinaal verkocht worden, de volgende GOE-
DEREN:

